

Divadlo Continuo, z.s.

Výroční zpráva za rok 2025

Přehled činnosti

Personální obsazení

Mediální ohlasy

Hospodaření organizace

Divadlo Continuo, z.s.
Malovice 35, 384 11 Netolice
Datová schránka: z7hitms
IČ: 42410932

continuo.cz
continuo@continuo.cz

PŘEHLED ČINNOSTI

V roce 2025 připravilo Divadlo Continuo premiéru repertoárové inscenace Cracks, zrealizovalo mezinárodní site-specific projekt a reprízovalo stávající repertoárové inscenací. Soubor se rovněž věnoval pedagogické spolupráci s evropskými divadelními školami a pokračoval ve spolupráci s EHMK České Budějovice 2028 a dalšími tuzemskými i zahraničními partnery.

Během roku 2025 prošel vizuální styl Divadla Continuo kompletní proměnou, kdy bylo představeno nové logo a webové stránky divadla. V průběhu roku byl realizován projekt Digitalizace divadelního archivu Divadla Continuo, který byl v jeho závěru dokončen a představen široké veřejnosti.

Premiéry 2025

CRACKS

Básně beze slov v obrazech a tělech performerů. Souboj každodennosti a šílenství.

Co spatříme, když pohlédneme za oponu? Co se stane, když se ve fasádě naší každodennosti objeví trhlina? Co skrze ni uvidíme?

Inspirací pro nejnovější inscenaci Divadla Continuo se stalo pozorování vlastní každodennosti a vybrané verše z díla Antonina Artauda, Sylvie Plath, Vladimíry Čerepkové a T. S. Eliota.

Snové vize, grotesknost a šílenství klenou v inscenaci CRACKS oblouk existenciálního rámce lidského života, osudovosti a ztracenosti jedince v současné společnosti.

Výpovědi a zpovědi z druhé strany normálnosti se v ní derou skrze trhliny každodennosti. Tak, jako když se protrhne zemská kůra a tou jizvou se začne valit láva, která ve svém ničivém proudu spálí vše, co jí stojí v cestě, aby na ní po čase vyrostly nové rostliny dosud nevidané krásy.

Inscenace vznikla v režii uměleckého vedoucího souboru Pavla Štourače ve spolupráci s mezinárodním týmem performerek a performerů (Kateřina Šobáňová, Ivan Vanko, Granada Gallego, Nur Giménez Villaroya, Matthew Willks). Dramaturgy inscenace jsou dlouhodobí spolupracovníci souboru Marek Turošíka a Anna Luňáková. Na

pohybové spolupráci se podílela Corinna Vitale. Výtvarná podoba inscenace je dílem Heleny a Pavla Štouračových, hudbu a sound design vytvořili Jakub Štourač a Anna Luňáková.

KRAJINA PŘÍBĚHŮ - KAŽDODENNOSTI

Mezinárodní divadelní site-specific LAB

Od 13. do 27. 7. 2025 se konala v parku u Velkého jezu v Českých Budějovicích letní site-specific laboratoř, která byla součástí dlouhodobého projektu Krajina Příběhů, jehož je Divadlo Continuo kurátorem v rámci EHMK České Budějovice 2028. Divadlo Continuo se svým týmem a dvacítkou pozvaných umělců z celého světa po tři týdny v parku nabízelo pestrou škálu divadelně - imerzivních performancí, workshopů, přednášek a dalších doprovodných programů.

Site-specific LAB je novým formátem tradičních letních projektů Divadla Continuo. Jeho záměrem je hledání nových možností divadla v netradičních prostorech, stejně jako nových možností zapojení diváků do procesu divadelní inscenace, ať v jeho přípravě nebo realizaci. Tento formát se v dvouletých intervalech střídá s dnes již tradiční podobou mezinárodních divadelních site-specific projektů Divadla Continuo, které se konají každoročně již od roku 1997.

Večerní site-specific procházka zákoutími parku s názvem Každý den je noc, divadelně – imerzivní performance Za okny svět v kavárně Fér Café, imerzivní zážitek pro jednoho diváka s názvem Obýván, přednášky odborníků v performativně – divadelním hávu, koncerty pod noční oblohou, hudební, výtvarné a literární workshopy, hostina, na které se kromě jídla a pití servírovali také příběhy a živá muzika, a řada dalších aktivit; to vše zažili diváci, kteří navštívili Site-specific laboratoř Divadla Continuo s názvem KAŽDODENNOSTI.

Skupinu účastníků, kterou pravidelně tvoří mladí umělci, studenti a absolventi uměleckých škol a pozvaní profesionálové z celého světa, rozšířili letos místní obyvatelé a senioři – členové hereckého kurzu Drama klub 60+ EDU centra A3D při Jihočeském divadle.

Krajina příběhů

Během roku pokračovaly práce na dlouhodobém uměleckém projektu Krajina příběhů - Finding Storyland, který Divadlo Continuo realizuje v rámci EHMK České Budějovice 2028. Projekt propojuje divadlo, krajinu a paměť míst i lidí a mění je v živé, site-specific a imerzivní inscenace. V roce 2025 byly realizovány několikadenní terénní výzkumy a workshopy v Týně nad Vltavou, kde se bude další ročník projektu odehrávat. Materiál získaný z výzkumu slouží jako východisko následné tvůrčí práce a dává základy dlouhodobé spolupráci s místními komunitami.

Kompletní digitalizovaný divadelní archiv

V průběhu roku 2025 došlo k vytvoření kompletního digitálního archivu fotografií českých i zahraničních fotografů, videozáznamů, audio nahrávek, recenzí, propagační grafiky a dalších dokumentů Divadla Continuo. V závěru roku byl archiv představen a zpřístupněn odborné i široké veřejnosti, divákům, teatrologům, studentům i novinářům.

Takto ucelený digitalizovaný archiv tvoří záznam více než třicetileté tvůrčí činnosti souboru a dává možnost nahlédnout i do divadelně vizuálního zpracování témat a výzkumu, kterým se Divadlo Continuo dlouhodobě ve své činnosti věnuje.

Archiv Divadla Continuo je rozdělen na dvě části. 1) veřejně přístupnou přes webové rozhraní stránek divadla s omezeným, ale dostatečně reprezentativním počtem položek ve webovém rozlišení a kvalitě. 2) veškerý digitalizovaný materiál, který je umístěn na fyzickém serveru v sídle divadla a na požádání je do něj možné se přihlásit přes vzdálený přístup. Kompletní archiv čítá více než 40 000 digitalizovaných položek.

Nová vizuální identita a web

Divadlo Continuo představilo v roce novou vizuální identitu, která reflektuje současnou uměleckou tvorbu souboru. Součástí této proměny bylo spuštění moderního webu, který slouží jako hlavní informační kanál pro diváky a odbornou veřejnost.

REALIZOVANÉ AKTIVITY

- 6. 1. - 14. 3. workshop pro studenty Rose Bruford College z Londýna
- 3. - 7. 2. Krajina příběhů - workshop na téma příběh a každodennost
- 15. 3. Nositelé - Brno
- 3. 4. Closing Time - Plzeň
- 25. 4. Hic Sunt Dracones - Kopřivnice
- 14. 5. Nositelé - Praha
- 15. 5. Closing Time - Praha
- 21. - 31. 5. Laboratoř Cracks
- 31. 5. Nositelé - Švestkový Dvůr
- 2. - 6. 6. Krajina příběhů - workshop v Týně nad Vltavou
- 27.6. Closing Time - Chrudim
- 13. 7. - 27. 7. Krajina příběhů - Každodennosti LAB 2025
  - Obýván
  - Za okny svět
  - Každý den je noc
  - Grafický workshop
  - Literární workshop
  - Hudební workshop
  - Hostina každodennosti
  - Site-specific koncert
  - Site-specific představení pro děti Včely
  - Site-specific představení pro děti Cirkus BarBar

CONT INUO

- 4. 8. - 7. 11. Zkoušení inscenace Cracks
- 7. 9. Sensus Communis - Praha
- 8. 9. Closing Time - Praha
- 8. 11. Cracks - premiéra - Švestkový Dvůr
- 8. - 12. 12. Zkoušení inscenace Young Men Show
- 13. 12. Young Men Show - Work in progress - Švestkový Dvůr

PERSONÁLNÍ OBSAZENÍ V ROCE 2025

Tvůrčí tým:

Pavel Štourač - umělecké vedení souboru, režie, scénografie

Helena Štouračová - scénografie, výtvarná spolupráce, grafika

Marek Turošík - dramaturgie

Anna Luňáková - dramaturgie, umělecký výzkum, sound design, performerka

Jakub Štourač - sound design, grafika, performer

Corinna Vitale - pohybová spolupráce, choreografie

Performerři, hudebníci, scénografové:

Kateřina Šobáňová - performerka

Sara Bocchini - performerka

Granada Gallego - performerka

Diana Khwaja - performerka

Nur Giménez Villarroja - performerka

Ivan Vanko - performer

Matthew Wilks - performer

Stefan Bütschi - performer

Hannes Giger - hudba

Šimon Pužej - realizace scénografie

Rozálie Švaříčková - realizace scénografie

Jenda Miklan - realizace scénografie

Vasil Janko - realizace scénografie

Viktor Pavlíček - realizace scénografie

Produkční a technické zajištění:

Petr Hromek - vedoucí produkce

Barbora Klausarová - produkce, digitalizace

Barbora Kocandová - produkce

Martin Mikl - administrativa a ekonomie

Jason Yap - produkce, booking

Nikola Križková - booking

Ana Nežmah - booking

CONT INUO

Zuzana Bednarčíková - fundraising, PR a média

Ludmila Ješutová - sociální síť

Vojtěch Dvořák - light design

Christoph Siegenthaler - light design

Amador Artiga - video

Vojtěch Divoký - zvuk

Magda Kiselá - zvuk

Michal Hančovský - fotodokumentace

MEDIÁLNÍ OHLASY

Okenní tabule jako hranice reality a divadla

Letošní letní site specific LAB Divadla Continuo s mezinárodní účastí dvacítky studentů a profesionálů z celého světa a členů hereckého kurzu Drama klub 60+ při Jihočeském divadle nesl název Každodennosti a byl realizován především u Velkého jezu řeky Malše v Českých Budějovicích. Každodennosti jsou prvním výstupem dlouhodobého projektu Krajina příběhů, který Divadlo Continuo realizuje v rámci programu České Budějovice – Evropské hlavní město kultury 2028.

Téma každodennosti zpracovalo Continuo do tří performancí, jimiž se staly Obýván – dvacetiminutová výtvarně performativní instalace pro jednoho diváka, situovaná do maringotky –, Každý den je noc – performativní procházka nočním parkem u Velkého jezu, kombinující fyzické a výtvarné divadlo – a performativní happening Za okny svět, který se jako jediný odehrával v historickém centru města.

Hrstka diváků je usazena v útulné kavárně se stolky s výhledem do České ulice, nepříliš frekventované jednosměrné ulice poblíž českobudějovického hlavního náměstí. Principál souboru Continuo Pavel Štourač obslouží diváky – návštěvníky kavárny a imerzivní performance může začít. Ozve se zvuková nahrávka kavárenských ruchů a na ulici se objevují první postavy. Divák může jen tipovat, zda se jedná o herce, či náhodné kolemjdoucí. Jsme na počátku experimentu, kdy se hranice mezi světem divadla a divadlem ulice vzájemně prostupují. Až v okamžiku, kdy se chodci objeví opakovaně, jsme si jisti, kdo je performer. Například postarší pár turistů s mapou, který se nemůže shodnout na správném směru. V průběhu performance se několikrát, v různé míře nedorozumění, vrací. Před protějším obchodem postává slečna, čekající na schůzku. V průběhu půlhodiny roste její napětí, nervozita a zklamání. Čas se snaží vyplnit popocházením, telefonováním, oblékáním si kabátu.

Veškeré situace na ulici plynou přirozeně, před divákem se odehrává esence každodennosti. Jsme svědky zdánlivě obyčejných mikropříběhů, jaké ulice zažívá bezpočtukrát. Objevuje se však i jistá cykličnost: jeden mladík prochází ulicí se svými

partnerkami, které velmi rychle střídá. Vždy se ale opakuje neměnný scénář: pár se zastaví u výloh, přítelkyně se zájmem švitoří a on jen mrzutě postává. Všechny dívky se chovají stejně a stejný zůstává i on. Nakonec projde ulicí s přítelem, ale i v tomto případě je patrný rozpor jejich vnímání daného okamžiku. Jiná dívka se se stereotypní pravidelností zastavuje u výlohy, aby si zkontrolovala účes. A dvojice pracovníc přenáší na silnici rozličný náklad (od slunečnic až po popelnici).

Každá mikrosituace skýtá množství latentních příběhů, které si může divák libovolně rozvíjet. Mezi tím vším se mihne realita – paní s kočárkem nebo projíždějící automobil policistů. V závěru se všichni performeři sejdou před kavárnou a překvapivě pohlédnou na nás diváky a dlouze zkoumají obraz, který se jim naskýtá. Možná nahlíží do své minulosti nebo budoucnosti... Nebo se cítí být podvedeni, že jsou sledováni, že se stali aktéry v kulisách ulice, aniž o tom tušili? Anebo jsme si jednoduše vyměnili role a pozorovateli se stali oni, zatímco my jsme středem jejich pozornosti a úvah... Jak bývá u Continua zvykem, nabízí se množství interpretací. Performeři se rozcházejí, ulice se na chvíli noří do klidu a nehybnosti, očištěná od lidského ruchu, nahrávka utichne. Diváci se vrací zpět do nekaširované reality všedního dne. Ani se nekoná závěrečná děkovačka... Pěšáci každodennosti se přece nikomu neklaní.

Divadlo Continuo, Malovice

Za okny svět, Režie: Pavel Štourač

Premiéra 18. 7. 2025 ve Fér Café České Budějovice, psáno z reprízy 19. 7. 2025.

Citát: Před divákem se odehrává esence každodennosti.

Silvie Žatecká Vojíková, Loutkář 3/2025, s. 28–29.

zdroj: <https://www.loutkar.eu/index.php?h&id=2025065>

V šapitó u Velkého jezu v Českých Budějovicích nabízí Divadlo Continuo Kafe za příběh

Divadelní šapitó vyrostlo v parku u Velkého jezu v Českých Budějovicích. Divadlo Continuo tam připravuje svůj speciální letní projekt na téma Každodennost. Součástí

jsou výtvarné a hudební workshopy, pohádky pro děti nebo intenzivní imerzivní zážitky pro jednoho diváka.

Příspěvek k projektu navíc může každý, Divadlo Continuo nabízí Kafe za příběh. „Každý den od 14 do 22 hodin, kdy bude otevřená naše kavárna v šapitó, můžou diváci přijít, povídat si s námi a pak se rozhodnout, jestli nám svůj příběh chtějí věnovat, aby nás inspirovali pro závěrečnou performativní procházku nočním parkem,“ upřesňuje umělecký šéf divadla Pavel Štourač.

Rozhovor o letním projektu Divadla Continuo v Českých Budějovicích si poslechněte v kulturním magazínu Kavárna.

Pavla Kuchtová, zdroj:

<https://budejovice.rozhlas.cz/v-sapito-u-velkeho-jezu-v-ceskych-budejovicich-nabizi-divadlo-continuo-kafe-za-9515173>

Skutečně žijeme, nebo jen sníme v závanu každodennosti?

Přiznám se, že o České Budějovice jsem se začala zajímat až v okamžiku, kdy získaly titul Evropské hlavní město kultury pro rok 2028. Pak mě na ně také upozornilo Divadlo Continuo, které minulý rok v tamní budově bývalé pošty pořádalo site-specific performanci Zatím, do té doby, navždy. Tu jsem ovšem propásla, a tak jakmile jsem se dozvěděla, že letos se tento experimentální soubor rozhodl oživit budějovický park u Velkého jezu, neváhala jsem a do srdce jižních Čech se poprvé v životě vypravila.

Tentokrát se Divadlo Continuo rozhodlo prozkoumat téma každodennosti, které se může zdát na první pohled pro inscenování nezajímavé, jak v rozhovoru pro Český rozhlas říká umělecký šéf divadla, ale také autor konceptu, režisér a scénograf Pavel Štourač. Navzdory zdánlivé nedivadelnosti se ve zmíněném parku nebo ve zdejším Fér Café pořádala od 13. července řada workshopů, performativních přednášek, happeningů, koncertů a také výtvarně-performativní instalace pro jednoho diváka s názvem Obývak. Pomyslným hřebem celého bloku každodennosti se stala inscenace Každý den je noc, premiérována 23. července od devíti hodin po setmění, kam jsem se vydala právě i já. Netušila jsem, o jak silný zážitek v pro mě novém prostředí půjde, a tak

mě napadlo si mé putování po srdci Jižních Čech reportážně zaznamenat, protože o čem jiném je každodennost než o maličkostech, které tvoří náš mikrokosmos?

Jelikož jsem nikdy předtím v Českých Budějovicích nebyla, rozhodla jsem se projít si jejich každodennost na vlastní pěst zpočátku bez doprovodu Divadla Continuo a pomalu dojít k Velkému jezu. Při bloudění jsem si vzpomněla několikrát na Olomouc, možná pro teatralitu hlavních náměstí, kde v historických kulisách hekticky pobíhají místní. Možná pro určitou „načančanost“, která mě jako rodilou Ostravačku u měst s rozsáhlými dějinami bije jako první do očí. Při mé procházce mi chyběla určitá syrovost i autenticita. Všechno mi připadalo tak nějak dokonalé a promyšlené, dle velkého množství sportovních center až atleticky přesné, jenže to jsou ty oči „nelokála“, které prostě genui loci nemůžou vždy porozumět, však to sama znám. Na budějovickou notu se mi nedařilo dlouho naladit, ovšem jakmile jsem hodinu a půl před začátkem představení došla k šapitó Divadla Continuo v parku u Velkého jezu, začaly se dít zázraky.

Vedle divadelního ostrůvku to žilo jako v úle ve dvou malých stáncích s občerstvením, kde se nahlas pouštěla hudba, kterou doprovázelo dětské vřiskání, a proudem teklo pivo a limonády. „Tak tady místní hledají klid od té městské dokonalosti, jako bych se najednou ocitla na vesnici,“ pomyslela jsem si. Už na první pohled mezi těmito dvěma místy vznikala symbióza, ale i napětí, ačkoli obě sloužila hlavně k odpočinku. První jsem se rozhodla udělat kolečko kolem šapitó s kavárnou, které samo o sobě vypadalo jako něčí obývací pokoj. Obývací byl však umístěn o kousek dál a nešlo do něj nakouknout, protože byl pro onen den zavřený. Když jsem zkoumala prostor stanu, všimla jsem si, že na částech jeho vybavení se objevují otázky týkající se každodennosti. Například na jedné ceduli mě zaujala anketa: „Každodennost je plná malých situací, které známe, ale málokdy o nich mluvíme. Přečtěte si větu na tabuli a hlasujte, zda se vám to také stává. Stává se mi, že hledám to, co držím v ruce. Často. Občas. Nikdy.“ Banální otázka, ale jak trefná, protože právě v těchto maličkostech vznikají naše mikrodramata.

Dále kolem šapitó stálo několik maringotek jakožto privátní zázemí pro umělce, velká černá tabule, pár stanů a několik stanovišť se židlemi, stoly, gauči a postelemi. Vydala jsem se k jezu a trochu spiklenecky, ale i s určitou empatií produkční pozorovala, jak se pro tentokrát někdo jiný chvěje nervozitou a vše se snaží doladit, jak nejlépe to jde.

Sedla jsem si kousek od jezu, který přehlušoval puštěnou hudbu skupinky několika teenagerů a psí štěkot v dálce, protože se zdálo, že vypráví vlastní příběh. V řece se mi nabízel jeden prozrazený obraz inscenace, v němž stůl a dvě židle objímala voda. Jako bych se zastavila v čase, na tento netradiční výjev jsem koukala v kuse bezmála pětasedmdesát minut. Mezitím mi jej ozvláštnil pár na procházce, chlapec s prutem na ryby nebo paní se psem, kteří do něj vstoupili, jako by byl součástí města odjakživa, a ne vytvořený Divadlem Continuo.

Pak nadešel čas zakotvit u vstupu před šapitó a už jen zůstat v napětí plném entusiasmu. Trochu se ochladilo a teprve nyní mi došlo, jak jsem přišla nepřipravená: bez teplé mikiny nebo bundy, a hlavně bez repelentu. Měla jsem pocit, jako bych se ocitla v obrovské výstavní hale, vše působilo slavnostně, prostě jako před každou jinou premiérou, ale přirozeněji. K pokladně přicházeli zvědaví místní s dotazy, co se zde chystá, a váhali se zakoupením vstupenky. Někdo zase pro změnu čekal ve frontě u baru nebo klábosil u stolu se svými přáteli.

Najednou nás pořadatelé začali nahánět jako stádo ovcí dovnitř šapitó. Zadním vchodem jsme se dostali na palouček s dominantní černou tabulí, ale především s dvacítkou performerů přímo naproti nám, kteří se rozprostřeli po travinatém prostoru. Někdo ležel, jiný stál nebo se opíral o druhého. Pozorovali nás a my je. Díky příšeří to na mě působilo jako výjev ze snu, kde vidíte několik postav, které vám připadají známé, ale nedokážete je identifikovat. Účinkující byli totiž od nás dostatečně daleko a prostor mezi námi kultivovali pořadatelé. Propojovaly nás akorát produkované zvuky z nahrávky, které společně tvořily symfonii každodennosti. Šustění, dunění, déšť, ale především sílící alarm nás vyrušovaly z poměrně tichého bdění.

Zažívali jsme společné štronzo. Sošnou meditaci. Šero mezi námi tančilo a hrálo si s naší pozorností. Odolávali jsme komářím náletům. Prostupoval námi chlad. Krajina se chystala ke spánku. I tohle patří ke každodennosti, tak proč to v takové intenzitě přirozeně nezinscenovat? Část publika tuto „zírací etudu“ vzdala a otáčela se čelem k tabuli, protože světelný půdorys napovídal, že i tam se něco bude dít. Panoval zmatek. Jeden z diváků škodolibě poměrně hlasitým šepetem konstatoval směrem ke své partnerce, že se třeba žádné představení neodehraje. Jeho komentáře mě rušily, ale nenechala jsem se vyvést z míry. Sledovala jsem. V pozadí scény se objevili spontánní

(ale možná očekávaní) účinkující, například cyklista nebo běžec. Začlenila jsem se a prostupovala do tohoto performativního snění. Zároveň mě fascinovalo, jak velký byl počet diváků. Přemýšlela jsem: „Kolik z nich je místních a kolik přijelo za kulturou odjinud?“ Zůstalo mi to tajemstvím asi jako celý tento večer. Postupně obraz začínal být živější a živější. Účinkující se začali víc hýbat, někteří dokonce pobíhat třeba se zavazadlem v ruce.

Najednou za doprovodu hlučného pípaní budíku přišla před tabuli jedna účinkující a začala psát do dvou sloupců s názvem plan (plán) a reality (realita) harmonogram performance. Celé to připomínalo honbu za dokonalostí, a hlavně schopností všechno zvládnout do posledního puntíku a detailu. Postupně se k jejímu hektickému běhu přidávali ostatní, snažili se říct něco do mikrofonu, ale mezitím je přehlušil další performer, který chtěl také s diváky sdílet svůj soukromý boj se vstáváním a kvalitou spánku. Tahle doba je hektická a čas na emoce se krátí vlivem požadavků na výkon, také to patří ke každodennosti naší společnosti. Spánek coby základ duševního zdraví bylo totiž to, o čem tu běželo. Jeden z performerů popisoval, jak si užívá ranní vstávání, zatímco druhý zkoumal svůj stav spánkové paralýzy. Najednou se mezi těmi všemi replikami z úst postaršího muže ozvalo dosti nahlas: „Talk together,“ a mezi námi se rozprostřelo ticho jako po zahřmění, které za chvíli narušila příliš hlasitá hudba z protějšího občerstvení a také další vzájemné překřikování účinkujících. „Keep going, keep going,“ ustavičně někdo připomínal. Každodennost jako na talíři. Jedna postava řeší problém s kufrem, zatímco druhá časový plán. Nechala jsem se vykreslením těchto banalit okouzlit, ač na mně komáři vesele večereli a místní pouštěli dál nahlas hudbu. I tohle je génus loci nebo mezikulturní dialog, vyberte si.

Náhle nás z těchto elegií vytáhla účinkující Bella, která nás vedla k dalšímu místu, kde se za doprovodu cello a příčné flétny naše stádo rozprostřelo do několika stanovišť. Každý si teď mohl vybrat, kam a za kým půjde. Pokaždé, když se rozezněla hudba, byl to signál, že máme změnit místo. Nevěděla jsem, kam dřív, hlavně, abych stihla všechno. Pádila jsem za jednotlivými čísly jako žena za harmonogramem z předchozí etudy. Cítila jsem se jako ve svých divokých snech, kde různě pobíhám a hledám cestu, ač nevím, kam přesně směřuji. Bylo to něco mezi bojovkou, únikovou či strategickou hrou a performancí. Zima začala ochromovat mé tělo, mé myšlenky se točily kolem odpočinku. Šumění stromu mě konejšilo.

Z těch několika mikrodramat o spánkovém cyklu mi v paměti utkvěl jenom zlomek. Na jedné scéně se objevili dva muži a jedna žena v červených šatech přivázaná ke stromu. Kdykoli se rozhodla vyběhnout, provaz jí to zhatil. Jako by se nemohla vymotat z pout každodennosti či možná uniknout nějaké temné síle nebo svým očekáváním. Kdo ví. Na dalším stanovišti pod stromem seděl muž na posteli, žena ležela hlavou vzhůru a letargicky konstatovala: „Everything is nothing.“ Tempo bylo oproti předchozímu úzkostlivému dramatu pomalé až depresivní. Žena rezignovaně popisovala své každodenní úkony, jako je dýchání, spánek nebo vstávání. V dalším obraze posedávaly dvě aktérky u stolu, za nimi se ozýval produkovaný audiozáznam ve španělštině, ve kterém tlumočily svůj příběh, zatímco teatrálně zíraly do publika, ale i na sebe, jako by hrály páku se svými pohledy. Jinde ožíval odpadkový pytel, z něhož postupně vylézala performerka a udivovala svým zrodem diváky. Vlastně ty naše příběhy jsou střípky na smetišti dějin, ale možná proto je má cenu sdílet, protože se rychle ztrácí a plynou. Jinde zase své životní peripetie popisovala jiná aktérka, která si zahalila obličej pomocí našasené látky svých šatů, zatímco v pozadí za ní jedl za stolem postarší muž. Jeho údery lžičkou do talíře ryly rovněž do naší každodennosti. Automatizace. Bez prožitku. Život na autopilota. Nestíhala jsem. Nevěděla jsem, kam se dřív dívat. Slovní doprovod scén jsem začala postupně ignorovat, užívala jsem si především vizuální zážitek.

Jakmile snová seance skončila, postoupili jsme na naší cestě k jakémusi domu emocí, kde se kombinovalo fyzické divadlo a pantomima. Vše probíhalo v tichosti. Budovu jsme si mohli projít dokola a přitom se dívat do okének, kde se děly mikropříběhy lidí spojené se vstáváním. V jednom dívka váhala, co si vzít na sebe. Ve druhém si někdo čistil zuby, v dalším se líčil. Jinde probíhala hádka nebo loučení. Light design ve studených barvách napovídal, jaká za zdmi panuje atmosféra. Jako by to byl němý film nebo velký kinoskop. My, diváci, jsme se stali voyery a nemuseli se zde za to stydět, protože koho běžně nezajímá, co se děje za okny třeba protějščího domu? Jestli se výtvarně-performativní instalace pro jednoho diváka věnovala obývacímu, pak tato velká, ale poklidná show zkoumala ložnici. Vše bylo tak intimní a křehké.

Dále jsme putovali ke splavu, k místu se židlemi a stolem, kde jsem strávila čas před začátkem představení. Zde své dílo sehrála náhoda, protože se do tohoto obrazu dostali dva kolemjdoucí – starší pár – a svým pobýváním narušili jednu z posledních etud. Působilo to však kouzelně, když se tam tak nevině potulovali a v tichosti si povídali.

Tenhle okamžik performerám, které se vrhaly do studené vody a posléze zasedaly za stůl, zkrátka ukradli. Splav si však dál dul svou píseň a stromy šuměly.

Pak jsme procházeli krajinou plnou gaučků a postelí za doprovodu hudby a došli k bráně, patrně do říše snů, kterou tvořilo několik bílých plachet, na něž se promítaly neurčité abstraktní obrazy. Někdy ornament záclony, jindy geometrické tvary, ale také čísla a aktuální datum. Každý z nás musel portálem projít, aby se dostal na palouk s pásem stolů s občerstvením a svíčkami, kde se odehrával závěrečný koncert. Za mě tento výjev působil nejen romanticky, ale hlavně přátelsky. Od tvůrců to bylo vřelé gesto, které mě konejšilo stejně jako melodie hudby. Na text písně jsem se nesoustředila.

Najednou jsem si uvědomila, že po celý čas kromě nástrojů byli společně sehráni i aktéři a produkce s techniky odpovědnými za dílčí přestavby během celého velkolepého eventů. Za tuto kolektivní soudržnost jsem s týmem pocítovala kolegiální radost, protože tohle se jim povedlo a snad to i oni ví, zinscenovali každodenní snění a běsy ve vši ladnosti. Tento večer stejně pro vás nepopíšu tak, jak by zasloužil, protože byl poetický jako sen, dozníval ve mně ještě při mé dobrodružné cestě parkem bez osvětlení na hotel. I tohle je příprava na spánek, ale taky návrat do nezinscenané denní rutiny.

Petra Kupcová, zdroj:

<https://podhoubi.com/post/skutečne-zijeme-nebo-jen-snime-v-zavanu-kazdodennosti/>

Recenze: A z těl vyrostou květiny

Divadlo Continuo po dva dny hostovalo v pražském Divadle v Celetné. Uvedlo zde pohybově-vizuální projekt Nositelé v režii Kateřiny Šobáňové, šlo o sólo švýcarského performerera Stefana Bütschiho na téma stárnutí těla. Umělecký šéf souboru Pavel Štourač pak představil svou inscenaci Closing time, která měla premiéru loni v květnu na Švestkovém Dvoře v Malovicích.

Continuo už dávno své projekty a inscenace neomezuje na letní site-specific v okolí svého působiště. Opakovaně uvádí „regulérní“ inscenace pro tradiční divadelní prostory a svůj originální pohybově výtvarný styl transformuje podle potřeby. Taková byla třeba povedená inscenace Poledne o osudech „osmi statečných“ z Rudého náměstí, kteří protestovali v Moskvě v srpnu roku 1968 proti sovětské okupaci .

Closing time, čili „zavíračka“ rozvíjí málo povzbudivé téma, jde o dystopickou vizi blíže neurčené budoucnosti, v níž z lidstva zbylo pár bezradných jedinců, kteří se o něco snaží, ale jejich pokusy jsou marnost sama, stále se pokoušejí něco stvořit, uvést do chodu či nastolit řád. Zajímavé je, že projekt je koncipovaný pro šestimetrovou arénu obklopenou diváky, ovšem v Celetné je tradiční kukátko, takže bylo zřejmě třeba pozměnit aranžmá situací i způsob kontaktu s diváky. Přenos se v zásadě podařil a inscenace s diváky komunikuje, jde o sled metaforických obrazů, které mají energii a pracují s emocemi. A to je také asi i způsob, jak se v této performanci vyznat, vnímat sílu těchto obrazů jako takových, jejich pohybové ztvárnění, výtvarnou i hudební invenci, protože to, co se odehrává na jevišti, je abstraktní a významy lze číst různě. Třeba jako svět v temnotě, v němž se opakují bezútěšné a marné děje. Tvůrci ovšem tvrdí, že inspiraci jim byly mytologické příběhy, nejstarší dochované texty i nejmodernější vědecké teorie o vzniku a zániku světa. A také konfrontace s představami globální katastrofy, ať klimatické, válečné nebo kosmické. To je jistě možné, ale dešifrovat vzniklé asociační řetězce podle tohoto návodu příliš nejde.

Inscenace nezapře ověřený styl Continua, nápaditě pracuje s pralátkami jako je hlína nebo voda, které by mohly prostředkem ke stvoření nového světa. Pavel Štourač a Helena Štouračová jsou sehraný režijně – výtvarný tým a dokáží prakticky z ničeho budovat atmosféru, jen s pomocí rafinovaného prolínání světla a tmy. Na horizontu jeviště je velká skříň, když se otevře je plná modrého oparu a artefakty v ní se pokaždé mění. Přes ní se možná vstupuje do jiné dimenze, tam se také zjeví postava koně. Působí jako smutná loutka visící na ramínku, pak se groteskně rozpohybuje, směšná i přízračná, koňská kreace má i svůj humor a patří k nejzdařilejším okamžikům inscenace. Výjevy se řadí za sebou a mají různou intenzitu a působivost, což platí i pro pohybové ztvárnění čtveřice performerů. Z koule hlíny hozené na desku postupně vznikne primitivní město, které před očima diváků ze světa spláchnou proudy vody a promění se v bahno. Voda je tu i životodárná, nadějně září do tmy v obyčejných velkých zavařovačkách a mísí se s dalšími ingrediencemi. Ve tmě také plují pokojíčky pro panenky, posléze efektně naskládané do vysoké věže, která se stupínek po stupínku vynořuje ze tmy. Performer přináší spleť kabelů, horečnatě se je snaží rozmotat a cosi spojit nebo rozpojit, což se mu nedaří. Takovou povahu mají i vztahy mezi postavami. Inscenace předkládá fragmenty milostných duelů, které však jsou přerušované a spíš

než k souznění dojde k odcizení. Závěr v duchu katastrofické vize je přízračný i nadějný, dívka uléhá lůžko a z jejího těla vyrůstají květiny, tráva...

Jana Machalická, zdroj:

<https://archiv.divadelni-noviny.cz/recenze-a-z-tel-vyrostou-kvetiny?>

1. Každodennosti aneb Continuo u jezu
online (10.9.2025), autor: Jana Soprová, [odkaz](#)
2. Divadlo Continuo umístilo své představení do parku u budějovického Velkého jezu
online - [jcted.cz](#) (24.7.2025), autor: Libuše Kolářová, [odkaz](#)
3. Zpráva: Každodennosti v Budějovicích
online - [divadelni-noviny.cz](#) (14.7.2025), autor: redakce DN, [odkaz](#)
4. Události v kultuře 11.července
televize, Události v kultuře (ČT Art) - [ceskatelevize.cz](#) (11.7.2025), [odkaz](#)
5. Každodennosti - site-specific LAB 25
online - [art.ceskatelevize.cz](#) (13.7.2025), autor: redakce, [odkaz](#)
6. Každodennosti u Velkého jezu. Continuo uvede sérii představení a workshopů
online - [ceskobudejovicky.denik.cz](#) (15.7.2025), autor: redakce, [odkaz](#)
7. Site-specific LAB2025
online - [tanecnimagazin.cz](#) (22.7.2025), autor: Zuzana Bednarčíková, [odkaz](#)
8. Kafe za příběh. Uznávání divadelníci hrají u budějovického Velkého jezu
online - [seznamzpravy.cz](#) (14.7.2025), autor: redakce, [odkaz](#)
9. Divadlo Continuo oživí park u Velkého jezu

online - scena.cz (7.7.2025), autor: redakce, [odkaz](#)

10. Ve Švestkové dvoře budou k vidění básně v těle performerů

online - prachaticky.denik.cz (6.11.2025), autor: Jana Vadlíčková, [odkaz](#)

11. Režisér Pavel Štourač s mezinárodním týmem zkoumá neznámou krajinu těla i duše

online - koprivnice.cz (7.5.2025), autor: David Macháček, [odkaz](#)

12. Inscenace Cracks v Divadle Continuo - Události v kultuře 8. listopadu

televize, Události v kultuře (ČT Art) - ceskatelevize.cz (8.11.2025), [odkaz](#)

Výkaz zisku a ztráty
podle Přílohy č. 2
vyhlášky č. 504/2002 Sb.

VÝKAZ ZISKU A ZTRÁTY ve zkráceném rozsahu

ke dni **31.12.2025**
(v celých tisících Kč)

Název, sídlo a právní forma účetní
jednotky
Divadlo Continuo, z.s.
Malovice 35
Malovice
384 11

Účetní jednotka doručí:
1 x příslušnému finančnímu orgánu

IČO
42410932

Označení	TEXT	Číslo řádku	Činnosti		
			Hlavní	Hospodářská	Celkem
			5	6	7
A. I.	Spotřebované nákupy a nakupované služby	2	6 644		6 644
A. III.	Osobní náklady	4	118		118
A. IV.	Daně a poplatky	5	7		7
A. V.	Ostatní náklady	6	32		32
A. VI.	Odpisy, prodaný majetek, tvorba a použití rezerv a opravných položek	7	18		18
A. VII.	Poskytnuté příspěvky	8	5		5
	Náklady celkem Součet A.I. až A.VIII.	10	6 824		6 824
B. I.	Provozní dotace	12	5 215		5 215
B. II.	Přijaté příspěvky	13	199		199
B. III.	Tržby za vlastní výkony a za zboží	14	1 400		1 400
B. IV.	Ostatní výnosy	15	10		10
	Výnosy celkem Součet B.I. až B.V.	17	6 824		6 824

Sestaveno dne: 18.04.2026	Podpisový záznam statutárního orgánu účetní jednotky nebo podpisový vzor fyzické osoby, která je účetní jednotkou	
Právní forma účetní jednotky	Předmět podnikání	Pozn.:

Rozvaha podle Přílohy č. 1
vyhlášky č. 504/2002 Sb.

ROZVAHA ve zkráceném rozsahu

ke dni **31.12.2025**
(v celých tisících Kč)

Název, sídlo a právní forma účetní jednotky

Divadlo Continuo, z.s.
Malovice 35
Malovice
384 11

Účetní jednotka doručí:
1 x příslušnému fin. orgánu

IČO
42410932

Označení	AKTIVA	číslo řádku	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k posled. dni účetního období
a	b	c	1	2
A.	Dlouhodobý majetek cel	Součet A.I. až A.IV.	26854	26996
A. I.	Dlouhodobý nehmotný majetek celkem	2		
A. II.	Dlouhodobý hmotný majetek celkem	3	32889	33049
A. III.	Dlouhodobý finanční majetek celkem	4		
A. IV.	Oprávký k dlouhodobému majetku celkem	5	-6035	-6053
B.	Krátkodobý majetek cel	Součet B.I. až B.IV.	53	168
B. I.	Zásoby celkem	7		
B. II.	Pohledávky celkem	8		
B. III.	Krátkodobý finanční majetek celkem	9	53	148
B. IV.	Jiná aktiva celkem	10		20
	Aktiva celkem	Součet A. až B.	26907	27164

Označení	PASIVA	číslo řádku	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k posled. dni účetního období
a	b	c	3	4
A.	Vlastní zdroje celkem	Součet A.I. až A.II.	13551	13551
A. I.	Jmění celkem	13	13931	13931
A. II.	Výsledek hospodaření celkem	14	-380	-380
B.	Cizí zdroje celkem	Součet B.I. až B.IV.	13356	13613
B. I.	Rezervy celkem	16		
B. II.	Dlouhodobé závazky celkem	17		
B. III.	Krátkodobé závazky celkem	18	13104	13455
B. IV.	Jiná pasiva celkem	19	252	158
	Pasiva celkem	Součet A. až B.	26907	27164

Sestaveno dne: 18.04.2026	Podpisový záznam statutárního orgánu účetní jednotky nebo podpisový vzor fyzické osoby, která je účetní jednotkou	
Právní forma účetní jednotky Z.S.	Předmět podnikání kulturní činnost	Pozn.: